

שימו-לב! שעון-קיצ!

כניסת הצום:
ירושלים: 18:12
ת"א: 18:27
חיפה: 18:19
באר-שבע: 18:29

יציאת הצום:
ירושלים: 19:23
ת"א: 19:23
חיפה: 19:25
באר-שבע: 19:25

יריית פתיחה / אישי פרי

הישראלי - העוסק בתרבות חול באורח רציף כל ימות השנה, ביום של כיפור מתגייס קולקטיבית ומביא לידי ביטוי את הנקודה היהודית החמה שלו בלב, הרי שהדבר נחשב לו לאין-ערוך!

אם תרצו, הייתי מפטיר בדברים מעין הפתיחה: **ניצוץ יהודי של איש גבעתיים כמוהו כשלהבת של איש בני-ברק!**

מידי שנה, כולנו מחסירים פעימה לנוכח הצהרת ה'דום' לעולם החול הישראלי שמשמיעים עבדיו. הכל יודעים כי מה שמתחולל ברחוב טויבר בגבעתיים מתרחש באותה המידה גם ברחוב בן-יהודה בתל-אביב.

ואולי, אולי זוהי המשמעות של "מלאים מצוות כרימון". נכון, העם הישראלי עסוק ראשו ורובו בתרבות החומר, אבל דווקא בשל העובדה הזו, רגע אחד של פנאי מהתרבות הזו, לטובת 'כל נדרי', הוא רגע מכונן!!

אין זה כמובן מרגיע את התשוקה היהודית למצב רוחני נעלה יותר בחברה הישראלית בימות השנה כולה, אך אין-ספק כי מדובר אפוא במחזה שגורם לכל יהודי להחסיר פעימה.

זו שעה שבה מדינה שלמה שואגת כיפור!!

1. ניצוץ של איש גבעתיים!

"בליל כיפור ראינו אותם, את משפחות גבעתיים - אנשים נשים וטף, צועדות על הכבישים הריקים - שהפכו למדרכות. וכל שנה אבא החזן היה מתפעם מחדש מן המחזה הזה: "תראה", היה אומר לי בהתרגשות של תפילת 'הנני עני ממעש', "בליל כיפור, כבישי גבעתיים נראים ממש ככבישי בני ברק שלנו!" (עמ' 5)

מעודי תמה אנוכי ומבקש להבין את קביעת חז"ל כי "אפילו ריקניים שבעם ישראל - מלאים מצוות כרימון". האומנם כן? "כרימון" - כלפי מה הדברים אמורים?

ברם, דרך האופי שנושא בישראל היום הקדוש - יום הכיפורים, שאנו עומדים בשעריו, נפתח לי פתח של הבנה לדברי חז"ל אלה:

שכן, כבר כתב האר"י הקדוש, כי בדורנו אנו, רווי התעתועים החומרניים, כאשר אדם מתאמץ ובלב הסערה החומרית כן מקיים מצווה כלשהיא ומביא לידי ביטוי את הנקודה היהודית החמה, הרי שנחשבת לו מצווה זו בערך של פי כמה וכמה מאדם שהיה עושה אותה בדורות-קדומים.

בדרך-זו ניתן גם לומר כי כאשר העם

השבוע בגליון:

4

מקורי:
מיהו 'ירושלמי'?

מיוחד:
מה לזימבבואי וראש השנה?

3
2

מרתק:
מיהו 'דתי'?

חשיפה:
'הראשון-לציון' - הסיפור והתפקיד!

מיוחד:
תיאור קסום וציורי:
גבעתיים של כיפור!
רק ב'פרשניית השבוע'!

גיליון "פרשניית השבוע" - כי יהודי זה חווייה!

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן.
לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

2. 'רוח' ו'מצב-רוח'!

"אל ידמה בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העוונות והחטאות שעשה. אין הדבר כן. אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא וכאילו לא חטא מעולם!" (רמב"ם הלכות תשובה פרק ז' הלכה ד') "כמה מעולה מעלת התשובה.. אמש היה שני לפני המקום, משוקץ ומרוחק ותועבה, והיום הוא אהוב ונחמד וקרוב וידיד" (שם הלכה ו')

מעודי מתחבט אנוכי בהגדרתו של היהודי שומר התורה והמצווה: האם נפרד האיש מדתו; כביכול ראשית הוא 'אדם' לאחר מכן 'דתי'? או שמא הדת היא חלק אינטגרלי מהווייתו האנושית של שומר המצוות? תרצו לומר שהמענה לספק הינו אינדיבידואלי, אך דומה שזוהי מהותה של התשובה:

הרמב"ם, הפותח את דברינו, מגדיר את המהפך הדרסטי ביחס האלוקי לשב בתשובה כיחס שעבר שינוי בן 180 מעלות. בעלי המחשבה, הפיקו מן הדברים, כי השב הופך ל'בריה חדשה', וזהו תמצית דברי הרמב"ם כי נחשב הוא לאדם אחר לגמרי שכאילו מעודו לא חטא; לא זה שניצב לפנינו אך-רגע טרם לכן. אך נראה, בהתבוננות עמוקה יותר, כי משמעות ה'בריה חדשה' של האדם לא נמצאת רק בנקודת התוצאה אלא גם בנקודת ההתהוות והווייה של השב.

תבינו אתם: הנקודה הרגישה העומדת בבסיסו של החטא, נובעת מהעובדה שהאדם מפריד את הדת מהחיים. בחייו האפרוריים והשוטפים עסוק הוא האדם בעצמו ובתשוקותיו האנוכיות. מכאן, הדרך לחטא היא קלה. סיפור של רגע.

לעומת כל-זאת, מהות התשובה היא לחבר את הדת לנשמת החיים השוטפים. לחיות, כביכול, עם האלוקים בכל עת. ליצור מצב שהחיים יהיו חלק בלתי-נפרד מהווייה הדתית. הוי-אומר: הדת איננה רק מסגרת - הדת היא המשקיפה ואף חופפת על החיים השוטפים בעצמם, בכל עת ורגע..

המסר האקטואלי הינו ברור: יש כאלו שהדת אצלם הינה נטל מכביד, המקיף את החיים הישראליים-חילוניים. כביכול מדובר היה בטבעת-חנק עם שלל דרישות תובעניות. תופעות הלוואי לדרך זו הם הפיכת העבודה לערך בפני-עצמו, עד כדי קריאה בלהט ובהתלהבות גסה לאנשי-רוח ליטול בה חלק. מציאות זו יוצרת כרסום מהותי בנשמת הדת. שכן, הדת, כאמור, הינה טריטוריה והווייה - מרכז ולב החיים. דת היא המרכיב החיוני ביותר הקיים בבשר החי. וחיי הדת הם הדבר הפועם ביותר שצריך להיות אצל האדם הדתי המתעסק גם בשאונו של חול. אילולא-כן דתו עמומה משהו. צידה לדרך: הרוח, יש לזכור, איננו רק 'מצב-רוח'!.

מכאן תבינו, שהשב, מחזיר את כובד המשקל לחיי הרוח. הוא הופך לאדם חדש, בשל העובדה הזו עצמה שהוא השכיל להפיח באדם שבו רוח. משום שהבין שלאור תנועת מחוג שעון-החול נסוכים נקודות-אור רוחניות נשגבות, תוססות ומעסיקות.

^^^ **ערבו של כיפור, זו השעה לבקש סליחה עמוקה מהנפגעים מדבריי לעיתים, ומאידך, להעתיר בתפילה ששאונו של כיפור הישראלי לא יחדל מקרב העם הישראלי!**

בעניין מאבד עצמו לדעת
"שאוני והטילוני אל הים" (מפטיר יונה, מנחה של יום כיפור).

תמיד תמהתי: האיך יונה הנביא ביקש לאבד עצמו לדעת (התאבדות) כאשר נתברר לו כי בשלו סערת הים העלולה להמיט אסון על יושבי הספינה, הלא הדבר אסור על פי ההלכה וחשוב הוא לרוצח אדם! (ראו בבאקמאצא, ב)

אכן, לאור יסוד ששנו האחרונים' ביומא (לח, א) התחווה לי התמיהה. שם למדנו כי הייתה סיטואציה דומה אצל ניקנור שביקש להביא דלתות למקדש מאלכסנדריה שבמצרים, ובדרך איימה הספינה לטבוע בזעם הגלים, אזי ביקש הוא שישליכו אותו המיימה כרוך באחת הדלתות, ואולי בכך תבוא לה השלוה לספינה, ושם מציבים האחרונים' שאלה דומה: מה בעניין האיסור החמור של 'מאבד עצמו לדעת'? והם השיבו, כי כל איסור זה נשנה רק כלפי אדם שבאורח אקטיבי הוא משליך עצמו למים, אך כאשר מבקש הוא מאחרים שישליכוהו ואין הוא מבצע את הפעולה, אין הוא 'מאבד עצמו' פיזית, ומעתה איננו בכלל האיסור החמור.

לאור זאת ניתן גם ליישב שאולי בשל-כך הקפיד יונה וביקש "שאוני והטילוני" ולא עשה זאת בעצמו, כי חשש לאיסור זה, ובכך עקפו.

אלא שרעיון מופלא זו, איננו מחזור בדברי הרמב"ם, הנוקט בהלכות רוצח (פרק ב' הלכה ג') באופן פשטני כי ההורג את עצמו חייב בעוון רציחה שנאמר "דמכם לנפשותיכם אדרוש", ולא חילק בין הורג על ידי אחר או על ידי עצמו - כאשר חילק על-אתר כך, ביחס להורג אחר. ויש לעיין. ובשעה אחרת נרחיב בזה, אם ירצה ה'.

שאלה: האם 'תשובה' איננה בשמיים; האם ניתן לשנות פארסה?

תשובה:

"הוי אומר: 'תשובה', היא קביעת יעד לחתירה ואפיק בחיים, היא לא פליק-פלאק של 180 מעלות. כאשר אדם 'שב' לביתו בנסיעה ארוכת-עת, למרות שהחל רק את נסיעתו, כבר הוא 'שב לביתו', כך גם בעניינה של התשובה להשם. היא דורשת שינוי יעד וכיוון לאלוקים.

"הלא כך שנינו בגמרא (קידושין מט, ב) האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאני צדיק גמור, מקודשת, שמא הרהר תשובה בלבו. מה היא 'תשובה' זו של הרהור בלב, והלא נעדרת היא רבים מפרטי התשובה? והיאך נעשה זה בהרהור של רגע לצדיק גמור עד שמקודשת לו בוודאות? אין זאת אלא משום שאכן קנה זה בנפשו את שורשה ומהותה של תשובה - הרהור הלב הוא שמגדירו כצדיק גמור הואיל ונתעורר בו חפץ הלב לשוב אל המקום ברוך הוא, ומעתה כבר חל עליו שם של 'צדיק גמור'!

"צא ולמד מה שכתב המבי"ט (ריש פרק יב משער התשובה) שאף שתשובה טעונה חרטה ועזיבת החטא, מ"מ אין התנאים מעכבים זה את זה לומר שכל שלא קיים את כל פרטיה לא עשה ולא כלום כמי שתולה בבגדו ג' חוטים של ציצית, אלא קיום של כל פרט מפרטי התשובה בפני עצמו שם תשובה עליו ודמי למי שמניח תפילין של יד בלבד שאף שלא קיים את המצווה בשלמותה מ"מ ודאי יש בהנחה זו קיום חלק ממצות תפילין. ועל כן, המתחרט ולא עזב את חטאו או שעזב החטא בלא חרטה קיים במקצת מצות תשובה. וראה לזה מאחאב הרשע שקרע בגדיו והתחרט על חטאיו אך לא עזב החטא והועילה לו תשובתו כמו שנאמר [מלכים א' כא,ט] יען כי נכנע אחאב מפני לא אביא הרעה מימיו".

*הדובר הינו מראשי ישיבה בירושלים. ערך והביא לדפוס: יצחק העברי.

אלומת
אור
בג'ונגל
הישראלי

נקודה טובה

מה לזימבבואה ולראש השנה?

ראשון של ראש השנה תשע"ד בכותל המערבי. 10:00 בבוקר.

מספר מניינים שהחלו עם הנץ-החמה עדיין בעיצומה של תפילה. המניין הספרדי המרכזי במבוא לכותל - לא הרחק מברזי-המים. המניין של קהילת 'ג-נח' בשיפולי רחבת הכותל - על-יד עזרת הנשים. ומניין דתי-לאומי במרכז. ובתוכם, מוצא אני י כהה-פנים כתג זהבהב מעטר את גרזנו, תושב זימבבואה כנראה, איך שהוא מתנועע ברמ"ח ושם"ה ופורס ידיו בתחינה. דומה שגם הוא מבין המתפללים...

המחזה לא תם אחרי דקה או דקותיים. משך שלוש דקות תמימות הוא נראה מתפרע בתפילתו, שמא הייתי אומר כמפרכס. ואנוכי תמה: מה לזימבבואה ולראש השנה?

קולות המתפללים הקבועים לפתע נשמעים מן הצד. כמו משיבות את הפשר למחזה המוזר הזה: "ויאתו כל לעבדך.. ו

אם גם אתם נחשפתם ל'נקודה טובה' בלב הג'ונגל

תרבות - ספרות - דעות

ראשון-לציון' - סיפור של תפקיד/ שיחה

דברי-ימיהם של ה'ראשונים-לציון' לוקים בעמעום רב. הם כבר מאות בשנים על המפה אבל לא רבים יודעים על ההתרחשויות סביב התפקיד הרבני הבכיר. לרגל הכתרתו של הראשון-לציון החדש, רבי יצחק יוסף, ביום י"ב תשרי, בביהכ"נ רבי יוחנן בן זכאי בעיר העתיקה, איש התקשורת אבישי בר-אושר מביא בקונטרס מיוחד שמוציא לאור את סיפורם המופלא והמרתק.

"יש בידי", סיפר לי השבוע בר-אושר, "הרבה מסמכים נדירים מלפני מאות בשנים העוסקים בדורשים לכתר הראשון-לציון מהעדות השונות, אבל במסגרת קונטרס זה, היוצא באופן חפז למדי, לא הייתה השהות בידי להביאם לידי דפוס. בהזדמנות אוציא אותם לאור-עולם".

הקונטרס לא רב-עמודים הוא. סך-הכל כ-30 במספר, אבל ככל הנראה הוא רק תחילתה של עבודה אינטנסיבית של האיש סביב חקירת פרקי ימיהם של הראשונים-לציון.

בר-אושר, שדרן רשת 'מורשת', נמנה על חברי צוות הכתרה עליהם נמנים בין היתר גם יו"ר ועד העדה הספרדית בבירה ועוד. וזו לא הפעם הראשונה שלו בתפקיד. לדבריו "בהחלט שאנו מתרגשים מהמעמד. בקונטרס אני מביא גם את דברי-ימיו של הראשון לציון הנוכחי, אלא שאני כעת עמל לברר מספר פרטים ביוגרפיים שעדיין לא נהירים לי דיו".

בי"ב תשרי - יום ההכתרה כאמור, מתעתד עורך הקונטרס, להגישו בפני קהל עם ועדה במהלך הטקס. גילויים רבים מחכים בקרבו למי שמרתקת אותו ההיסטוריה הרבנית הארצי-ישראלית ובכלל.

יצוין, כי רגע לפני - ביום רביעי הקרוב, יפגשו חברי הוועדה המכתירה בבית הכנסת "רבי יוחנן בן זכאי", שם ייערכו לטקס הייחודי, שרושם היסטורי לו.

רפואה והלכה

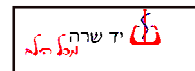
שאלה: הלוקים בפגיגור שכלי חמור (אוטיסטים); החייבים להתענות ביום הכיפורים?

תשובה:

ראשית, לכאורה היה נראה שאלו אינם בכלל החייבים במצוות, שכן אלו בכלל שוטים הם, ושוטה פטור הוא מן המצוות ואף אין חייב בעבירות.

מלבד זאת, הרי שלכאורה, כשם שהקלו לאדם שתוקף אותו בולמוס (חולי של איבוד-עשתונות עד כדי חובת טעימה - שהיעדרה שיגעון), שמותר לטעום מן המאכל, ולכאורה מכאן באופן פשוט וברור שאלו שכבר כעת מוגדרים כאנשים שאינם ברי-דעת, לכאורה לא יהיו מחויבים מלכתחילה לצום ביום הכיפורים.

אכן, למעשה אין זה מתיר לאדם להאכילו בידיים, אלא על הלוקה בפגיגור לטעום בעצמו מן המאכל כפי צרכיו.

המדור בחסות:

פינת האיחולים

שלא ינקשו בשינונם!

ברכה נרגשת שלוחה, בענווה הנדרשת, לאבי-מורי, עטרת ראשי, החזן הדגול, רבי נחמן צבי פרידמן הי"ו, בכואו לשרת בקודש ולשמש חזן בעיר גבעתיים. יהי הרצון שתערב תפילה לאוזני השומעים ותפתח שער בעת נעילה!

עיתונאי 'יום ליום'

אקטואליה / ישראל פרץ

מיהו 'ירושלמי'? (רמז: לא ראש העיר הנוכחי של עיר המקדש)

חלק מהמטחים המילוליים המוטחים לעבר המועמד לראשות הבירה משה ליאון, נוגעים בעובדה כי הרו"ח המפורסם איננו 'ירושלמי'. 'האיש מגבעתיים', מגדירים אותו בלשכת הנ"ל בלעג ניכר.

הייתי ממליץ להעמיד את סוגיה זו לדיון פומבי: לדידי, לכאורה 'ירושלמי' הוא מי שמבין בייחודיותה של עיר המקדש. מי שחושב לייבא את הבהמה התל-אביבית לכאן ולשכוח שאופייה של העיר הזו הוא קום כל רוחני, הרי שאיננו 'ירושלמי' כלל וכלל. הוא 'תל אביבי' לכל דבר ועניין שסך-הכל מתנחל פיזית בעיר הזו. אין לו דבר עם מהותה ומשמעותה של העיר. אין לו גם מה לחפש בה. עיר תוססת ללא הפסקה זו לא ירושלים. זו תל-אביב.

'ירושלמי' למיטב הבנתי, ולבטח אני חולק בזה עמדה זהה עם מאות אלפי תושבי העיר הזו, הוא אחד שנכנס גם להגיד סליחות בבתי הכנסת של נחלאות - לא כזה שרק מביא סטודנטים אליה.

סיכום: ניר ברקת לא היה ואף איננו 'ירושלמי'. הוא תל-אביבי המחופש לירושלמי. כדאי שיתעמת עם חולדאי.

הכנסת האורחים של מן'

דברי פרידה נומכניס האורחים המיתולוגי של עיר המוקבלים, רבי חיים מן זצ"ל, שליבו הרחב והשופע גדם לפתע בליל שני

מאצילי צפת היה הרב מן. מידי שבת היה מציל ומאציל על בני ישיבות רבים וגם שבורי-לב וחלכאים שמצאו ארוחת שבת דשנה ומענגת בביתו החמים הצופה אל בית הקברות הקדום של עיר הקדושה והנסתרות.

מי שביקר בבית, הבין כי העיסוק בהכנסת האורחים לא היה עיסוק של יום או יומיים בשבוע. כלל וכלל לא. ביתו, שעמוס היה בכלי שולחן ומיני משקה רבים, שידר שכל השבוע שבת אצלו. שכל יום הוא מוכן למלאכת החסד הגדולה והאדיבה.

"פעם", שח לי השבוע איש צפת, "הפטיר הרב מן בפניי: 'עד שלישי עסוק אני בניקוי ומירוק השאריות מן השבת שחלפה, ומשלישי בהכנות לשבת הקרבה'."

לב גדול ורם-כענקים היה להרב מן. בעיות של אנשי צפת מיד מצאו את דרכם אל לבו הנובע כנחל. בית פרטי לא היה לו אלא בית ציבורי. מזכיר את ביתו של אברהם אבינו - מכניס האורחים המיתולוגי של עמנו.

ולפני הכל - עבד לעבדי ה' היה הוא הרב מן. חסיד ברסלב של מעלה. בעגה של ברסלב, 'עובד' (במלרע) אמיתי. פעם שוחחתי עימו על משפחתי והוא גילה לי ברגע של גילוי-לב כי אחד משארי-בשרי חגג את סעודת האירוסין בביתו.

בשלישי השבוע ליוותה עיר הקדושה את אחד מקדושיה. אין ספק, כי תחושת חלל מלווה את צפת. חשים הם אנשיה כי נעקרה מהנוף דמות עילאית שהייתה לסמל זה 17 שנה.

ת. נ. צ. ב. ה.

הודעה: מסיבת-חג

כמידי שנה, גם השנה, ביום ראשון ג' דחול המועד סוכות תשע"ד (22/9/13), בשעה 17:00 אחה"צ, תיערך שמחת חג על ידי בני ישיבות בליווי כלי נגינה והמון אדרנלין בביה"ח הגריאטרי 'גיל-עד' - תל השומר.

~~~~~

לפרטים, פנו לארגון 'עזר מציון' או למערכת.

גבעתיים של כיפור

"כל נדרי": לפני שבועות מספר תיאר עורך הגיליון את השנים בהן התלווה לאביו החזן, רבי נחמן צבי, לתפילת כיפור בגבעתיים. פידבקים חיוביים רבים זרמו למערכת בעקבות התיאור הציורי-סיפורי. כעת, רגע לפני היום הקדוש בשנה, מגולל אבישי פרי את הסיפור הנולא הנספר חוויה יהודית רוטטת של ילד בכיפור של גבעתיים

צועדים אנחנו - הילד הקטן, והאבא, החזן הדגול רגלית, שעה טרם נוטים צללי ערבו של כיפור, לעבר בית הכנסת בגבעתיים העיר. ותמיד תמיד יעצור אותנו איזה אפרפר-שיער ויפתיע אותנו - בעלי החזות החרדית בשאלה: "תגידו", יפנה אלינו, "מתי נכנס הצום?".

ובהגיע הרגע של 'כל נדרי', לפתע מפציע לו המחזה ה'כיפורי' כל-כך: אי-שם, בבית הכנסת שבמעלות רחוב טויבר, מרעים אבא בקולו העצמתי. היו שם את הזקנים והזקנות שדידו בקושי למקום-מושבם, האפוף אבק מהעדר שימוש בו, שהפעם התייצבו, ובהתרגשות. נזכרו היטב בקולו הרגש והמסתלסל של חזן העיירה החסידית - בה התגוררו כנערים של טרום-שואה.

ואם דיברנו על זקנים וזקנות, עיני ראו ולא זר את הקשישה חבושת כובע הקש הזהבה הגדול, נתמכת בנכד הקופצני שלה עם ה'פטיריה' על הראש. היא ודאי עוד זוכרת את האגדה היהודית ששמה 'אאידישע מאמע', אבל הנכד, הישראלי? כלום. לא יודע אם אלו מילים בשפה רוסית או בשפה גרמנית. זרים לו ערכי גלות של עם גולה - כאילו היה פריזאי או יווני. מה לו בכלל ולרוח יהודית? אולם, כך אני - ילד חרדי בגבעתיים החילונית - תוהה בעצמי: דווקא יום כיפורים זה הוא המהווה את 'עוגן ההצלה' היהודי שלנו. הוא התקווה היהודית הקטנה והמבטיחה כי "לא תישכח מפי זרעו". וכמו מרגיע אני את הסבתא היהודייה שהגיעה מהגלות: סבתא יקרה, הסיירי דאגה מליבך, יש עתיד לפעולתך דרך יום כיפור.

"כליל כיפור ראינו אותם, את משפחות העיר גבעתיים - אנשים נשים וטף, צועדות על הכבישים הריקים - שהפכו למדרכות. וכל שנה אבא היה מתפעם מחדש מן המחזה הזה: "תראה", הוא היה אומר לי בהתרגשות של תפילת 'הנני עני ממועש', "כליל כיפור, כבישי גבעתיים נראים ממוש כשבת בכבישי בני ברק שלנו!"

בין הרהור למשנהו, מבליח הרגע של 'כל נדרי'. החלון נפתח לרווחה. אוויר קליל חודר לבית הכנסת, ולפתע פתאום, אתה רואה את הילדים עם האופניים של כיפור נקבצים ובאים להציץ. אתה רואה גם כמה אמהות שלהם, שדרך-כלל יביעו פני התנכרות לבית כנסת ולחזן יהודי, אך הפעם העיניים שלהם בוהות. נעוצות כמסמר בחזן ובמתפללים. סוג של הלם אלמותי אופף אותם. דומה בעיני, היהודי החרד, שנשמתם בוערת בהם כאש הכבשן. אך ביטוי אין לה לנשמה. רק חרש אחד - גדול וארוך - - -

בליל כיפור ראינו אותם, את משפחות העיר גבעתיים - אנשים נשים וטף, צועדות על הכבישים הריקים - שהפכו למדרכות. וכל שנה אבא היה מתפעם מחדש מן המחזה הזה: "תראה", הוא היה אומר לי בהתרגשות של תפילת 'הנני עני ממועש', "כליל כיפור, כבישי גבעתיים נראים ממש כליל שבת בכבישי בני ברק שלנו!"

אין ספק, מחזה מרהיב ומפעים לילד חרדי שלא יודע מהי גבעתיים, ודאי לא יודע מהו כיפור בעיר חילונית שכמוה. וכאדם בוגר הייתי מפטיר: מי יתן, שגבעתיים הרוחנית לא תוזכר רק בהקשר של כיפור!

הגיליון מוקדש לעילוי נשמתו של מכניס האורחים של צפת, הרב החסיד רבי חיים בן רבי פסח מן זצ"ל שנלב"ע בליל שני השבוע. ת. נ. צ. ב. ה.

הוקדש ע"י איש צפת, הרב גדליה רוזובסקי הי"ו

